

דף לט.

עין משפט א.

יו"ד סימן רכא פעיף ד

עין בסעיף הקודם

דף לט:

עין משפט א.ב.ג.

יו"ד סימן שלה פעיף ב

ב. אפי' הגדול ילך לבקר הקטן ואפי' כמה פעמים ביום ואפי' בן גילו, וכל המרבה הרי זה משובח רק שלא יטריח הדבר לחולה.

הגה: י"א דשונא יכול לילך לבקר החולה אבל לא נראה הדבר, אלא לא יבקר ולא ינחם^א דכיון שחושב ששמח לאידו, וא"כ אינו אלא צער.

עין משפט ד.

אה"ע סימן קיג פעיף ד

ד. ח. הניח בנות רבות, כל מי שתבוא להנשא נותנים לה עישור נכסים^ב, והשניה שאחריה עישור ממה ששיירה הראשונה, וע"ז הדרך. אבל באו להנשא ביחד הראשונה נוטלת עישור, והשני עישור מהשני, ואפי' הן עשר ואח"כ חוזרות ומחלקות כל העישורים שלקחו בשווה. ואומדין בנכסים שהיו בשעת המיתה, אף שהבת אינה גובה בפועל אלא בעת הנישואין.

א. מ"מ ללוות השונא ליכא למיחש שהוא שמח לאידו באשר שהוא סוף כל אדם, אבל לנחם האבל או לבקר חולה שהוא שונאו יש לחוש לכך, וסיים הש"ך בס"ק ב' דמיהו הכל לפי הענין השנאה ולפי השונאים.
ב. ברייתא דף ס"ח ע"ב, וס"ט ע"א.

דף מ.

עין משפט ב.

יו"ד סימן שלה פעיף ד

ה. ד. אין מבקרין את החולה בג' שעות ראשונות ביום, שכל חולה מיקל עליו חוליו בבוקר ולא יחוש המבקר שצריך לבקש עליו רחמים, כמ"כ לא יבקרנו בג' שעות אחרונות של היום שאז החולי מכביד עליו ויתייאש מלבקש עליו רחמים.

הגה: כל שביקר החולה ולא ביקש עליו רחמים לא קיים המצוה ג.

עין משפט ג.

יו"ד סימן שלה פעיף ג

ג. ג. לא ישב גבוה מעל החולה אלא מתעטף ויושב לפניו ד שהשכינה למעלה מראשותיו.

דף מ:

עין משפט א.

יו"ד סימן קצח פעיף לג

לג. מ. לא תטבול במקום שיש בקרקעיתו טיט ה' משום חציצה, אלא א"כ תיתן עליו זמורות וכיוצא בהם דבר שאינו מקבל טומאה. ואם טבלה, י"א דלא עלתה לה טבילה ו'.

יו"ד סימן רא פעיף ב

ב. ה. מי מעיין מטהרין אפי' כשהם זוחלין ואינם מכוונסים, אבל מי גשמים אין מטהרין אלא במכוונסין.

ג. וכ"כ הב"י בשם הרמב"ן.

ד. ולא מראשותיו. משירי ברכה ממעבר יבק.

ה. לא דמי לסעיף י"ד דכאן איירי בטיט עבה. ש"ך ס"ק מ"ז. והיום סתם טיט אינו כטיט היון. שם בש"ך.

ו. כך דעת הטור וזו דעת הראב"ד ורש"י, אבל רוב הפוסקים מתירין כסתמא דמר"ן.

הגה: אבל ע"י זחילה פסולין מן התורה אם הם לבד בלי מעיין.

ב. ו. היו הזוחלין מן המעיין מתערבים עם המי גשמים הרי הכל כמעיין לכל דבר ^ז, אבל אם רבו הנוטפים על הזוחלין וכן אם רבו מי גשמים על מי הנהר אינם מטהרין בזוחלין אלא באשבורן דהיינו מכונסים ^ח. ע"כ במקום זה צריך להקיף באותו נהר המעורב מקום עם מחצלת דבר שאינו מקבל טומאה ולא כלי שיש לו בית קיבול וכשהיו המים מכונסים בו תטבול בהם.

הגה: וכן נכון להורות ולהחמיר ^ט אף שיש מתירין לטבול בנהרות כל השנה אף בשעת הגשמים ^י והפשרת השלגים ואז רבו הנוטפים על הזוחלין מכיון שעיקר גידול הנהר הוא ממקום מקורו, וכן נהגו ברוב מקומות שאין מקוה ואין למחות ביד המקילים ^כ שיש להם על מי שיסמוכו.

הגה: מ"מ יש להזהר מלטבול בנהר המתהווה לגמרי ע"י גשמים וכשאינן גשמים פוסק לגמרי, ואע"פ ששאר הנהרות שופכין לתוכו בשעת הגשמים ומתהווה על ידן מ"מ הואיל ופוסק לגמרי בשעה שאין גשמים אסור לטבול בו בדרך זחילתו עד שיתכנסו המים שבתוכו.

ז. כתב הש"ך בס"ק י' אפי' אין הזוחלין הרוב רק הם שוה בשוה כל שאין הנוטפין רוב הרי הכל כמעיין, וכ"כ הב"י בשם הראב"ד. מיהו סיים בצ"ע אם בעינן דוקא רוב מים חיים או אפי' שוה בשוה דהא נוטפין מדאורייתא פסולין בזוחלין. ועוד כתב בס"ק י"א דגם באותן מקומות שלא היה הנהר הולך בהם ג"כ דינם כמעיין.

ח. ואם היתה כאן גומא ונתמלאה ממי גשמים אע"פ שנוחלו לתוכה מבין ההרים כיון שהם עכשיו מכונסים הרי הוא כמקוה ומותר לטבול בתוכו. ש"ך ס"ק י"ב.

ט. פירוש לטבול בנהרות מטעם שמא ירבו שם מי גשמים והפשרת השלגים ואלו אין מטהרין רק כשם קבועים ומכונסים במקום אחד וכל נהר הוא זוחל ובזוחל אינו מועיל רק מי מעיין.

וכתב בת"ה שמעתי מקשים מאי שנא דבמקוה שיש לו מ' סאה ונפלו לתוכו אפי' אלף סאין שאובין לא פסלוהו ואילו על מי מעיין אם נופלים רוב זוחלין של מי גשמים פסלוהו, ותירץ הט"ז דחיישינן שמא תטבול במקום שאין חיבור למי מעיין ותטבול רק בזוחלין וזה פסול ע"ש. בט"ז ס"ק ג'.

י. ואף בדרך זחילתן משום שאין לך טיפה שיורדת מלמעלה שאין תהום עולה לקראתה ב' טיפות מלמטה ונמצא עיקר רבויין ממקורן.

וכתב הש"ך בס"ק ט"ו דבמקום שיש מקוה אין לטבול בנהרות אלא בזמן שהנהר קטן מאוד שאז מותר.

כ. וכ"כ המהרי"ק בשורש קט"ו ובת"ה סי' רכ"ד.

אבל בנהר שאינו פוסק אע"פ שבשעת הגשמים מתרחב ומתשפט על כל
גדותיו מותר לטבול בו בכל מקום לפי המקילין.